

Aan 'n Grunneger stamtoafel zitten gain le

Vrouwen! Wienus lag er niet altijd even ontspannen mee onder één laken. Er schortte nog wel eens wat aan. "De aine laip mie weg en de aander stuurde ik weg," geeft hij enig zicht in de niet zelden gespannen verhoudingen. De bodem lijkt nu evenwel vruchtbaar voor een blijvend staakt het vuren. Voor de derde maal vond Wienus van der Laan een levenspartner. Meteen van een in 't oog springende jonkheid en in d'r jeugdig elan verzekert Wienus' nieuwe echtgenote, dat niets een gezonde relatie bedreigt. De inmiddels danig gerijpte ras-Winschoter is er eveneens van overtuigd, dat de huwelijkschuit een geoliede vijver bevaart. "Het komt best goud, hé laiverd." 't Is zonneklaar: alles kits achter de rits!

Grunnegers... leer me ze kennen

door Jan J. Ritzema

"Vraag me liever wat ik niét gedaan heb." Het geeft aan, dat de zesenzestigjarige Oostgroninger niet eenvoudig in een speciaal rubriekje is te vatten. "Maar bij alles wat ik deed, stond het plezier voorop," licht Wienus toe, "lol in het werk was voor mij de eerste vereiste. Zo gauw mij het werk niet meer beviel, taaide ik af. Makkelijk zat."

't Gebeurde nog wel eens. Het betekende bijvoorbeeld het einde van zijn baan als kelner bij een Appingedammer etablissement. "Ik had net een verschil van mening met mijn baas gehad," herinnert hij zich nog. "Ik stond al 'n beetje frantierig achter de toeg. Komt er een wat vreemd mannetje binnen. 'n 'Vieze glimmer' zeggen we in Winschoten. Ik zeg tegen hem: u komt me bekend voor. En hij: Van Peursen is de naam, Dick van Peursen. Hij was de baas van een toneelgezelschap. Ik vertelde dat ik veel aan amateurtoneel deed en het klikte direct. Ik kon zo bij hem beginnen. Morgen ben ik je man, beloofde ik. Ben ik twee jaar beroeps-acteur geweest. Een schitterende tijd."

Z'n grootste faam verwierf Wienus van der Laan in de tien jaar dat hij werkzaam was bij Radio Noord. "Ik ben er op mijn vijftigste begon-

nen," duikt hij terug in het verleden. "Twee jaar eerder had ik een zware operatie ondergaan. Mijn hele maag werd weggehaald en door een misertje van de chirurg mijn milt bovendien. Waar ik nu mijn voedsel bewaar? Een goeie vraag. Dat heet de Weense methode. De ingang van de twaalfvingerige darm is wat opgerekt. Ik heb een sterke wil en mijn lichaam gewend op een aangepaste wijze te functioneren. Ik was in die tijd eigen ondernemer. Bierwacht. Kon dat werk niet meer doen en werd afgekeurd. Op een gegeven ogenblik lees ik in de krant een advertentie van Radio Noord. Ze zijn op zoek naar mensen die mee willen naar een onbewoond eiland. Een week Rotumerplaat. Twee mannen en twee vrouwen. Rob Zandvoort, de regisseur, vraagt mij bij het sollicitatiegesprek waarom ik mee wil. Ik zeg: ik heb mijn hele leven van de humor geleefd. Ik ken op z'n minst honderdduizend moppen en nu wil ik wel eens beleven of er op een onbewoond eiland ook humor te vinden is. Zegt hij: u gaat mee. Zo is het begonnen."

Wienus noemt het verblijf op het eiland 'een onvergetelijke belevenis'. "Ik heb er konijnen gevangen en geslacht.

■ Ras-Winschoter Wienus van der Laan voor één van de vele molens uit de

Had ik van m'n leven nog nooit gedaan. Toen we weggingen hadden we nog een strookje land van veertig meter. Bij windkracht twaalf! Het was tevens een hele mooie test voor mezelf."

Rotumerplaat werd het begin van een nauwe samenwerking met Zandvoort. "Een magnifieke kerel en een groot vakman," tekent Wienus. "Een paar weken na ons avontuur belde hij me op; hij had het Groninger programma overgenomen. En op zoek naar een medewerker om interviews te doen. "Moet je niet bij mij wezen," hield ik hem voor, "dat kan ik niet." Maar hij zei: dat breng ik je wel bij. Ons eerste interview; 'k vergeet het mijn leven niet weer. Ergens op het Hogeland. Met een lokale schaatsheld. Ik kwam het best tot mijn recht als ik gewoon met mensen kon praten. In hun eigen taal. Dat was me op het lijf gesneden. Ik verzeker

je, als ik de kans zou krijgen, praatte ik al die televisiejongens van vandaag-de-dag van het scherm. Met hun vragen achter een bloemstukje. Man, man, praat me er niet van..... Ik word er zo moe van."

De eerste jaren waren voor Wienus de mooiste. "Technisch was het een janboel. Maar we hadden het grootste plezier. Er ging vaak wat mis, maar niemand leed er onder. De eerste uitzending, live uit 't Zandt. Tien minuten niks..... helemaal niks! Hahahahaha, daaaaaaaaag."

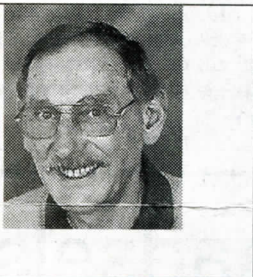
"Dan raak je bekend, dat is leuk, dan word je beroemd, dat is ook mooi en dan ineens hoor je: wat hij kan, kan ik ook. In het begin kende niemand me. Alleen als ze mijn stem hoorden. Bij Albert Heijn aan de kassa. Alle koppen in een keer mijn kant op. 't Viel tegen. 'n Kerel mit 'n dikke neuze. Moar verder goud gezond."

De eerste barsten doken op

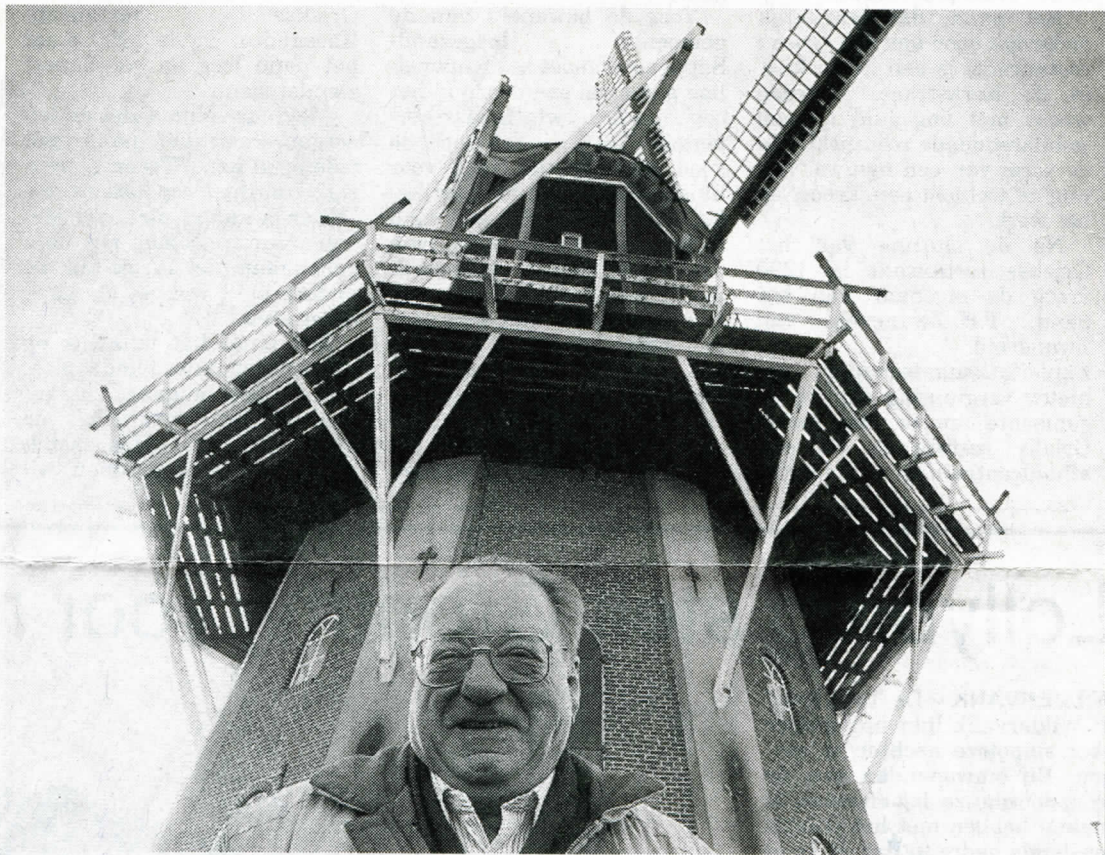
bij de
"Toen
er gro
hield
dien r
toeven
Lenie
mijn k
stam
Je mo
de me
gers."
Mo
melen
Laans
zegt h
de gro
staat
van b
En
"Er lo
veurb
slacht
en zeg
mörge
worst
man:
zegst,
niks r

Groninger stamtoafel zitten gain lekeiven

even ontspannen
wel eens wat aan.
tuurde ik weg,"
gespannen verhou-
ruchtbaar voor een
rde maal vond Wie-
Meteen van een in 't
gdig elan verzekert
een gezonde relatie
ras-Winschoter is
welijksschuit een
st goud, hé laiverd."
its!

ikt hij terug in het
a. "Twee jaar eerder
en zware operatie on-
. Mijn hele maag werd
aald en door een mis-
an de chirurg mijn milt
en. Waar ik nu mijn
bewaars? Een goeie
Dat heet de Weense
e. De ingang van de
ngerige darm is wat
t. Ik heb een sterke wil
lichaam gewend op
gepaste wijze te func-
. Ik was in die tijd ei-
nemer. Bierwacht.
werk niet meer doen
afgekeurd. Op een ge-
yenblik lees ik in de
nadvertentie van Ra-
rd. Ze zijn op zoek naar
die mee willen naar
ewoond eiland. Een
tumerplaat. Twee
en twee vrouwen. Rob
rt, de regisseur,
nij bij het sollicitatie-
waarom ik mee wil. Ik
heb mijn hele leven van
r geleefd. Ik ken op
t honderdduizend
en nu wil ik wel eens
of er op een onbe-
iland ook humor te
s. Zegt hij: u gaat mee.
begonnen."
as noemt het verblijf
land 'een onvergetelij-
genis'. "Ik heb er konij-
ngen en geslacht.

■ Ras-Winschoter Wienus van der Laan voor één van de vele molens uit de Molenstad

© Nvhn/Han de Graaf

Had ik van m'n leven nog
nooit gedaan. Toen we weggin-
gen hadden we nog een strook-
je land van veertig meter. Bij
windkracht twaalf! Het was
tevens een hele mooie test
voor mezelf."

Rotumerplaat werd het be-
gin van een nauwe samenwer-
king met Zandvoort. "Een
magnifieke kerel en een groot
vakman," tekent Wienus. "Een
paar weken na ons avontuur
belde hij me op; hij had het
Groninger programma overge-
nomen. En op zoek naar een
medewerker om interviews te
doen. "Moet je niet bij mij we-
zen," hield ik hem voor, "dat
kan ik niet." Maar hij zei: dat
breng ik je wel bij. Ons eerste
interview; 'k vergeet het mijn
leven niet weer. Ergens op het
Hogeland. Met een lokale
schaatsheld. Ik kwam het best
tot mijn recht als ik gewoon
met mensen kon praten. In
hun eigen taal. Dat was me op
het lijf gesneden. Ik verzekert

je, als ik de kans zou krijgen,
praatte ik al die televisiejon-
gens van vandaag-de-dag van
het scherm. Met hun vragen
achter een bloemstukje. Man,
man, praat me er niet van.....
Ik word er zo moe van."

De eerste jaren waren voor
Wienus de mooiste. "Technisch
was het een janboel. Maar we
hadden het grootste plezier. Er
ging vaak wat mis, maar nie-
mand leed er onder. De eerste
uitzending, live uit 't Zandt.
Tien minuten niks..... hele-
maal niks! Hahahahaha,
daaaaaaag."

"Dan raak je bekend, dat is
leuk, dan word je beroemd, dat
is ook mooi en dan ineens hoor
je: wat hij kan, kan ik ook. In
het begin kende niemand me.
Alleen als ze mijn stem hoor-
den. Bij Albert Heijn aan de
kassa. Alle koppen in een keer
mijn kant op. 't Viel tegen. 'n
Kerel mit 'n dikke neuze. Moar
verder goud gezond."

De eerste barsten doken op

bij de komst van Ramaker.
"Toen was voor mij de smaak
er grotendeels af. Na acht jaar
hield Rob Zandvoort er boven-
dien mee op. Mijn steun en
toeverlaat. En de komst van
Lenie 't Hart was ook niet
mijn keuze. Aan 'n Grunneger
stamtoafel hört gain lekeive.
Je moet rekening houden met
de mentaliteit van de Gronin-
gers."

Moppen vertellen en verza-
melen is Wienus van der
Laans lust en leven. "Maar,"
zegt hij ervan, "het vertellen is
de grootste kunst. Een mop
staat en valt met de manier
van brengen."

En om het te onderstrepen:
"Er lopt 'n man met 'n hondje
veurbie 'n slachterij. Ropt de
slachter de winkeldeure open
en zegt: dien hond is hier van-
morgen al west! Hai het mie 'n
worst ofstolen. Antwoordt de
man: goud, dat 't mie 't even
zegt, den krigt hai vandoage
niks meer....."

GD JAN '96